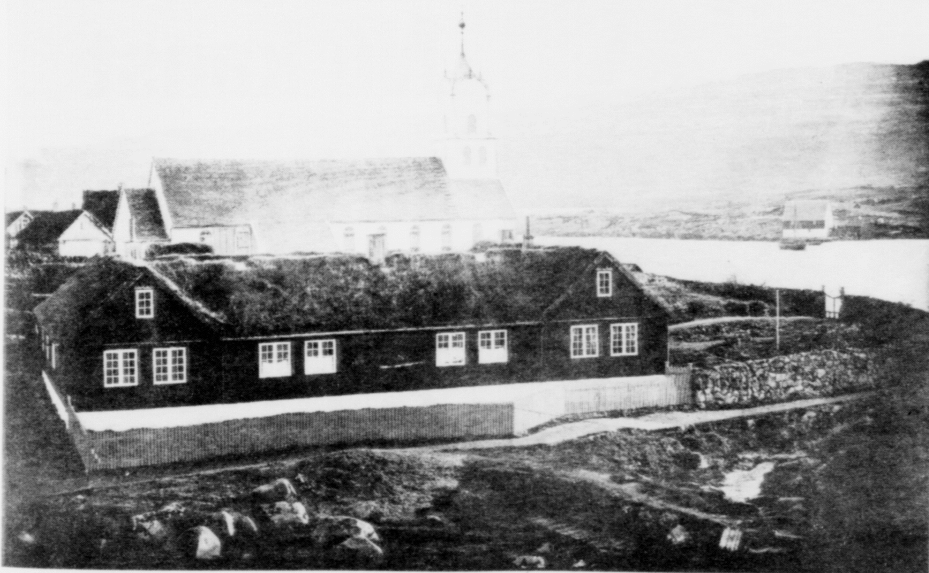

Føroya Fornminnissavn eigur gomlu myndirnar

Suðurstreym (Morsing prestur buði langa tíð á garðinum í Syðradali, men seinni flutti hann til Havnar og her vórðu tá presthús bygd eystan fyri Havnará (handan A). Kirkjan varð bygd av heilum stokkum og sigst at hava verið bæði stór og vøkur. Torn varð bygt við hana. Sogn er, at Chr. kongur IV gav studning til at fáa kirkjuna bygda.

Hon stóð úti á Reyni, tætt við leigubúðina. Vestan fyri kirkjuna var kirkjugarðurin.

Ár 1782 (Rasmus Winther var prestur tá) var nýggjur kirkjugarður gjørdur úti á Svinaryggi (hann varð vígdur Kristi himmalsferðardag sama ár). Sama ár kallaði Winther nógvar goðar menn í Havn saman og fekk teir til at lata pening til at byggja nýggja kirkju fyri.

Nýggja kirkjan varð tá gjørd, men tá varð hon fluttuttan av Reyni á tann staðin, har hon síðan hevur staðið og enn stendur. Ikki var Havnarbyur tá størri enn so, at kirkjan

tá var bygd «norden for Byen».

Hon varð liðug í 1788, og hon varð vígd 3. sunnudag í advent. Prósturur Andreas Djurhuus, eldri, vígdi hana.

Til er ein frásøgn frá hesi vígslu, sum J. H. Schrøter, sum tá var næmingur í latinskúlanum og seinni prestur í Suðuroy, hevur skrivað: «Det var Aftenen i forvejen be endtgjort, at Menigheden skulde tidlig samles i den gamle Kirke. Efter at Psalmen: «På Gud alene haver jeg sat min Lid», var afsungen, holdt Hr. Winther en kort Afskedstale, hvori der omtaltes, at Guds Ord i saa mange Mands Minder havde været forkyndt i denne kirke, og Gud takket for saadan Naade. Derpå begyndtes Psalmen: «O, kjære sjæl, frygt aldrig meer», og gik vi syngende den i Procession, først gik vi to Disciple, jeg og Schell, saa begge Studenterne Lund, saa